

Arrest

nr. 75 789 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, diezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 februari 2012 om 16.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 oktober 1999 toe op Belgisch grondgebied en doorliep een asielprocedure waarbij hij nooit tot verblijf werd toegelaten en welke definitief werd afgesloten door een verwerpingsarrest van de Raad van State van 21 februari 2002.

1.2. Verzoeker diende tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), die onontvankelijk werd verklaard en een diende tevens een tweede asielaanvraag in, maar zijn verblijfsprocedures gaven geen aanleiding tot een toelating tot verblijf.

Uiteindelijk werd verzoeker op 9 mei 2007 gerepatriëerd naar Tirana

1.3. Verzoeker kwam op 10 september 2007 wederom toe op Belgisch grondgebied.

1.4. Verzoeker diende op 16 september 2008 onder een andere naam een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 26 mei 2009 door de gemachtigde onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Aan verzoeker werd op 19 juni 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

1.6. Verzoeker diende op 30 september 2009 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 september 2010 een beslissing waarbij de in 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (met rolnummer RvV 62 663).

1.8. Op 19 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 20 december 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om de in punt 1.7. vermelde beslissingen in te trekken.

1.10. Verzoeker werd op 9 januari 2012 in kennis gesteld van het in punt 1.8 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

1.11. Verzoeker werd op 13 januari 2012 in kennis gesteld van de in punt 1.8 vermelde beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en van de in punt 1.9 vermelde intrekking.

1.12. Verzoeker diende op 10 februari 2012 per aangetekend schrijven een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.8 vermelde beslissing (nog geen rolnummer toegekend in afwachting van regularisatie pro deo-aanspraak).

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 februari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

*“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde (…)
van Albanese nationaliteit*

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden

Betrokkene verblijft reeds sedert 10/09/2007 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 10/09/2007 (inreisstempel Kakavia). Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering dringt zich op. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 16/09/2008. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/05/2009.

Deze beslissing is op 19/06/2009 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 30/09/2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19/12/2011. Deze beslissing is op 13/01/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 19/06/2009 en 13/01/2012.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen terugkeer naar de grens noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7 derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana.

(...)"

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. De bestreden beslissing houdt ook een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat.

De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerking een exceptie op wegens gebrek aan belang bij het door verzoekende partij ingediende beroep tot schorsing, aangezien het bevel van 19 juni 2009 nog in het rechtsverkeer aanwezig is.

3.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert de betekening van het bevel van 19 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie punt 1.6) waardoor zijn rechtstoestand eventueel kan gewijzigd zijn en waardoor het opnieuw getroffen bevel om het grondgebied te verlaten na afhandeling van deze aanvraag kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoeker wel degelijk een belang aan ontleent. Bijgevolg kan de stelling van de verwerende partij niet geheel worden bijgetreden.

3.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op grond van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 december 2011 op 9 januari 2012 een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het bevel dat op 9 januari 2012 werd betekend en het huidige bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde hebben exact dezelfde rechtsgrond. Beide beslissingen zijn immers gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals hierna zal blijken, toont verzoeker niet aan dat zijn rechtstoestand sedert de aflevering van het bevel van 9 januari 2012 is gewijzigd, waardoor hij geen voordeel kan halen uit het aanvechten van het huidige bevel van 22 februari 2012.

3.5. Ter terechtzitting voert de raadvrouw van verzoeker aan dat het bevel dat op 9 januari 2012 werd betekend, zou zijn ingetrokken, wat echter niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. De raadvrouw voert tevens aan dat zij het bevel dat op 9 januari 2012 werd betekend, heeft aangevochten in haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad. Er dient echter te worden opgemerkt dat een beroep tot nietigverklaring geen schorsende werking heeft naar de tenuitvoerlegging toe. Bovendien maakt verzoekster in de huidige stand van het geding niet aannemelijk dat zij haar beroep tegen dit bevel op ontvankelijke wijze heeft ingediend. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het bevel dat op 9 januari 2012 werd betekend definitief is geworden en op heden door de verwerende partij ten uitvoer kan worden gelegd, waardoor hij geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 22 februari 2012 is niet ontvankelijk wegens het ontberen van het wettelijk vereiste belang.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN